

Sygn. akt I C 728/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **A. K.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w sprawie co do zapłaty kwoty 99,77 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt siedem groszy).

II. oddala powództwo co do kwoty 14,51 zł (czternaście złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017r. do dnia zapłaty oraz co do zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017r. do dnia 20 marca 2018r. od kwoty 99,77 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt siedem groszy).

III. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu na rzecz powoda.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 728/18 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w pozwie z dnia 17 lutego 2017r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. K. domagał się zasądzenia kwoty 114,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jako adres pozwanego wskazano: ul. (...) w P.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że na podstawie przepisu art. 46 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo Energetyczne wykonał dla pozwanego usługę dodatkową, polegającą na wznowieniu dostarczania energii elektrycznej do wskazanego punktu poboru. Za wykonanie usługi powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 99,77 zł na podstawie Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej, zatwierdzonej przez Prezesa URE w trybie art.47 ust.2 ustawy Prawo energetyczne. Wobec nieuregulowania należności w terminie t.j. do dnia 04 marca 2015r. powód naliczył odsetki za opóźnienie od w/w należności. Kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości 14,51 zł została obliczona od dnia wymagalności do dnia sporządzenia niniejszego pozwu(k.2-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości(k.6). Następnie postanowieniem z dnia 18 września 2017r. (k.10) powyższe orzeczenie zostało uchylone w całości, a sprawa przekazana do rozpoznania tut. Sądowi.

W tut. Sądzie w dniu 12 marca 2018r. (k.31) został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości. Uprzednio w piśmie z dnia 22 stycznia 2018r. powód wskazał adres pozwanego: ul. (...) (...)-(...) P.

Pozwany w sprzeciwie od niniejszego nakazu zapłaty (k.40-42v) zaskarżył go w całości i podniósł, że faktycznie doszło do wstrzymania dostawy energii elektrycznej, a następnie do jej wznowienia. Jednakże faktura zawierająca obciążenie go z tego tytułu nie została mu doręczona z powodu błędnego adresu. W jej treści jako adres wskazano ul. (...) (...)-(...) P., zamiast ul. (...) (...)-(...) P.. Nadto w zawartej umowie nr (...) sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych jest wskazany adres dostarczenia energii: ul. (...) (...)-(...) P.. Gdyby powód prawidłowo oznaczył jego adres faktura zostałaby uregulowana. To powód nie dochował należytej staranności w tym zakresie również na etapie wniesienia przedmiotowego pozwu. Natomiast on o zobowiązaniu dowiedział się w dniu otrzymania korespondencji z sądu t.j. 16 marca 2018r. i niezwłocznie uregulował należność t.j. 21 marca 2018r. Nadto zaznaczył, iż tym samym nie poczuwa się do zapłaty odsetek, tym bardziej, iż płatność dotyczyła nie okresowego zobowiązania, a opłaty za dodatkową usługę, której wysokość nie była mu znana. W tym stanie rzeczy wniósł o oddalenie powództwa.

W piśmie z dnia 04 września 2018r. (k.52-52v) powód cofnął powództwo w części t.j. co do zapłaty kwoty 99,77 zł. Podtrzymując żądanie zapłaty kwoty 14,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017r. do dnia zapłaty, zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 99,77 zł od dnia 17 lutego 2017r. do dnia 21 marca 2018r. oraz kosztów procesu. Jednocześnie wskazano, iż faktura z tytułu wykonania usługi dodatkowej jest wysyłana na adres wykonania usługi, stąd zarzut wysłania jej na błędny adres jest chybiony. Nadto w zakresie kosztów procesu w związku z cofnięciem pozwu pozwany dokonał zapłaty w toku procesu i powinien być traktowany jako przegrywający spór.

W piśmie z dnia 16 listopada 2018r. (k.61—62) pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 czerwca 2005r. między (...) S.A. (Sprzedawca) a pozwanym (Odbiorca) została zawarta umowa nr (...) sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych. Sprzedający zobowiązał się w okresie obowiązywania niniejszej umowy dostarczać odbiorcy energię do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) (...)-(...) P. W jej treści nie wskazano innego adresu do korespondencji. t.j. ul. (...) w P.

Zgodnie z § 15 ust.1 tej umowy sprzedawca może wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej w przypadku (wskazano w pkt od a do h te przypadki). Jednakże o zamiarze wstrzymania dostawy energii z przyczyn określonych w ust.1 za wyjątkiem pkt a, b i c (gdy instalacja odbiorcy stwarza bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub środowiska, gdy nastąpiło pobieranie energii niezgodne z warunkami niniejszej umowy (nielegalny pobór energii), gdy odbiorca dokonał zmian w układzie pomiarowo-rozliczeniowym umożliwiającym zafałszowanie pomiaru)odbiorca zostanie powiadomiony w formie pisemnej. Ust.3 Przed wznowieniem dostarczania energii, gdy wstrzymanie dostawy wynikało z powodów , o których mowa w ust.1 odbiorca pokrywa należności wynikające z Taryfy.

W lokalu pozwanego przy ul. (...) w P. doszło do wstrzymania dostawy energii elektrycznej, a następnie do jej wznowienia.

W dniu 01 kwietnia 2015r. powód skierował do pozwanego na adres do korespondencji ul. (...) w P. wezwanie do zapłaty należności za świadczenie usługi dystrybucji energii elektrycznej w kwocie 99,77 zł pod rygorem wstrzymania dostarczania energii elektrycznej i skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Powódka w dniu 17 lutego 2015r. wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 99,77 zł z terminem płatności na dzień 04 marca 2015r. oraz wskazując, iż dotyczy wznowienia dostarczania energii elektrycznej z winy odbiorcy (nN) p.3.3.21.1. Powód wystawił ją przeciwko pozwanemu na adres korespondencyjny ul. (...) w P.. Pozwanemu korespondencja ta nie została doręczona.

Pozwany w dniu 21 marca 2018r. uregulował na rzecz powoda kwotę 99,77 zł. Otrzymał pozew wraz z nakazem zapłaty w dniu 16 marca 2018r. i wówczas powziął wiadomość o wystawieniu przedmiotowej faktury.

Dowód:

- **umowa z 20.06.2005r. k.19-20v,k.63-64v,**
- **wezwanie do zapłaty z 01.04.2015r. k.21**
- **faktura VAT z dnia 17.02.2015r. k.22,k.65**
- **potwierdzenie przelewu k.41,**
- **potwierdzenie odbioru k.45-45v.**

Sąd zważył, co następuje:

W myśl przepisu art. 6b ust. 1 i 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. 2017r., poz. 220) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii może wstrzymać, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli: w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło nielegalne pobieranie paliw lub energii lub odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Przedsiębiorstwo to jest jednocześnie zobowiązane niezwłocznie wznović dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wstrzymanego z powodów wyżej wskazanych powodów, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające wstrzymanie ich dostarczania.

W niniejszej sprawie powód twierdził, iż dokonał wznovienia dostawy energii elektrycznej do lokalu pozwanego t.j. wskazanego punktu poboru w związku z umową z dnia 20 czerwca 2005r., a z uwagi na dokonanie tej czynności żądał od pozwanego z tego tytułu opłaty dodatkowej na kwotę wskazaną w fakturze VAT z dnia 17 lutego 2015r.

Pozwany natomiast potwierdził zawarcie przedmiotowej umowy i okoliczność wstrzymania dostawy energii elektrycznej, ale stanowczo zaprzeczył, aby otrzymał od powoda przedmiotową fakturę oraz wezwanie z 01 kwietnia 2015r. Wskazał, iż wynikało to z błędu w adresie, bo korespondencja była kierowana na adres ul. (...) w P. zamiast na adres ul. (...) wynikający z treści umowy. Jednocześnie zaznaczył, iż gdy otrzymał (wraz z pozvem i nakazem zapłaty w niniejszej sprawie) także przedmiotową fakturę w dniu 16 marca 2018r. – uregulował należność w dniu 21 marca 2018r.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów, przedłożonych przez powoda w postaci: umowy, faktury, wezwania do zapłaty. Powód nie powołał przy tym żadnych innych dowodów na okoliczność, iż pozwany wskazał inny adres do korespondencji niż ten z punktu poboru.

W tym miejscu wymaga podkreślenia, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodzą

roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze. Powyższe wskazuje, że w pierwszej kolejności obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną. Niemożność przeprowadzenia takiej subsumpcji, samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie.

Przenosząc powyższe na płaszczyznę niniejszego postępowania należało uznać, że na stronie powodowej spoczywał w toku niniejszej sprawy obowiązek wykazania, że po jej stronie istniały podstawy do dokonania odłączenia pozwanemu energii elektrycznej, jak też, że po dokonaniu tego odłączenia, powód dokonał ponownego podłączenia i dokonał skutecznego wezwania do uregulowania należności z tytułu tej usługi dodatkowej. Ta ostatnia okoliczność z uwagi na stanowisko pozwanego wymagała wykazania, czemu powód nie sprostał.

Przepis art. 6b ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne stanowi, iż przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Równocześnie ust. 3 tego artykułu określa, iż przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia. Przepis tego artykułu chroni przede wszystkim interesy odbiorcy energii elektrycznej, który musi mieć zarówno świadomość istnienia zaległości w opłatach należności za dostarczoną energię, terminów płatności poszczególnych należności oraz poszczególnych okresów zwłoki za konkretnie wskazane czynniki energetyczne, jak i świadomość skutków związanych z brakiem uregulowania należności w wyznaczonym terminie wobec dotkliwej sankcji jaką jest wstrzymanie dostaw energii elektrycznej. Wymogi określone w tym przepisie muszą być bezwzględnie spełnione, aby wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Oznacza to, że samo istnienie zadłużenia nie jest wystarczające dla wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, a konieczne jest jeszcze należyte, szczegółowe uprzednie poinformowanie odbiorcy o wysokości zadłużenia i o skutkach braku uiszczenia należności. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2013 r. wydany w sprawie VI ACa 1361/12). W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż powód nie wskazywał na przyczynę wstrzymania dostawy energii elektrycznej choć ma to zasadnicze znaczenie z uwagi na treść przedmiotowej umowy t.j. § 15 i przytoczone powyżej rozważania.

W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw do obciążania pozwanego należnościami z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017r. do dnia zapłaty w kwocie 14,51 zł, a nadto odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 99,77 zł od dnia 17 lutego 2017r. do dnia 21 marca 2018r. albowiem do pozwanego nie były skutecznie kierowane: wezwanie do zapłaty oraz przedmiotowa faktura z dnia 17 lutego 2015r. (z terminem płatności 14 – dniowym t.j. do 04 marca 2015r.). Zapłata z tego tytułu w dniu 21 marca 2018r. (gdy pozwany dowiedział się dopiero z korespondencji sądowej w dniu 16 marca 2018r. o tej należności) nie może być traktowana jako zapłata po terminie. Trudno przyjąć takie ustalenie z uwagi na treść art. 455 k.c. (jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania). To wezwanie w ocenie Sądu nastąpiło najwcześniej w dniu 16 marca 2018r., a przyjmując termin 14 - dniowy do zapłaty żądanej kwoty 99,77 zł – jej zapłata w dniu 21 marca 2018r. nie może być traktowana jako zwłoka i powodować obciążenie pozwanego odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Stąd orzeczono jak w pkt II wyroku. Jednocześnie omyłko wskazano datę „20 marca 2018r.”, a oczywistość omyłki wynika wprost z treści zmodyfikowanego żądania pozwu. Sąd dokonał jej sprostowania wydając w dniu 20 marca 2019r. postanowienie w tym przedmiocie.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. § 2. zd.1 Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. § 4.Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Tym samym w okolicznościach niniejszej sprawy cofnięcie pozwu co do kwoty 99,77 zł bez zrzeczenia się roszczenia przed rozpoczęciem rozprawy nie wymagało zgody pozwanego. Art. 203 § 2 k.p.c. stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki (procesowe jak i materialnoprawne) wywołane jego wniesieniem. Pozwany traktowany jest jak wygrywający proces. Należy jednak uznać, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN(C) 1952, nr 2, poz. 49). Zgodnie natomiast z postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r. I ACz 491/12 – „Z literalnego brzmienia art. 203 § 2 k.p.c. wynika, że w przypadku cofnięcia pozwu zwrot kosztów postępowania przysługuje wyłącznie pozwanemu, o ile zgłosi w tym zakresie wnioski w wymaganym terminie. Od tej zasady zachodzi wyjątek w sytuacji, gdy podjęcie tej czynności procesowej wiązało się z zaspokojeniem powoda w toku postępowania. W tym jednakże przypadku to na powodzie spoczywa ciężar wykazania, że wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony i faktycznie doszło do jego zaspokojenia w toku procesu”. Taka sytuacja nie miała miejsca w okolicznościach niniejszej sprawy, bo choć pozwany zapłacił kwotę 99,77 zł w toku procesu, to jednoznacznie wskazywał, iż nie dał powodów do wytoczenia niniejszego powództwa albowiem korespondencja w tym zakresie nie była kierowana na adres wskazany w umowie. Nadto powód nie wykazał, iż pozwany wskazał inny adres do korespondencji (właśnie przy ul. (...) w P.) choć pozwany wskazywał na tą okoliczność już w pierwszej korespondencji skierowanej do Sądu t.j. w sprzeciwie.

Jednocześnie stosownie do art. 355 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, przy czym postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym. Zdaniem sądu w okolicznościach niniejszej sprawy cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), tym samym należało uznać, że powód dokonał tej czynności ze skutkiem prawnym t.j. co do zapłaty kwoty 99,77 zł, co czyniło wydanie wyroku w tej części zbędnym i dlatego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. orzec należało jak w pkt I niniejszego wyroku.

Tym samym w okolicznościach niniejszej sprawy w ocenie Sąd nie zaistniały podstawy do obciążenia pozwanego kosztami procesu w części objętej cofnięciem pozwu (bo w pozostałej części pozwany wygrał spór) stąd orzeczenie jak w pkt III wyroku.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 728/18 upr

S., dnia 20 marca 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda
3. Akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Anita Wolska